Јасне су ми твоје бесане ноћи, Александре Вучићу.

Како и да усниш с толико греха на савести..?

Како да усниш када ће те сачекати ехо бесрамрних речи: “ **Одавно смо изгубили све, сад треба ни из чега да извучемо нешто**
”?!

Шта да сањаш кад Србију не сањаш, бриселски чаушу?!

Јесмо ли то изгубили оно што си издао и продао па иштеш од нас саучеснике у страшној несаници?!

Не, Александре Вучићу, тај кошмар који потураш ко сан је само твој!

Та пустахија којом тумарају понижени и преплашени - тај кошмар је само твој!

То јаловиште у којем у којем славиш камене темељце за Србију без међа и белега - тај комшмар је само твој!

То сиротиште преплашене и уплакане деце - тај кошмар је само твој!

Те гримасе понижених и покорених што продајеш за осмехе - тај кошмар је само твој!

То што ти кличу убеђен да те воле - тај кошмар је само твој!

То што си од Србије начинио сигурну кућу за њене крвнике - тај кошмар је само твој!

Не знаш, тужни отправниче туђих послова, како је дивно сањати Србију!

Кад је сањаш - ту је, нико ти је не може отети и никоме је (из)дати нећеш ни за шта на свету!

Кад је сањаш знаш колика је - таман онолика да нема тог компромиса по којем би зајутрила за корак мања!

Кад је сањаш јасно видиш да су Дунав, Дрина, Морава, Дрим…Јордан!

Кад је сањаш љубоморно чуваш тај сан за потомке, векове, бескрај…

Кад је сањаш - није мит!

Кад је сањаш - знаш да ћеш се догодине пробудити у Призрену!

Кад је сањаш ни за шта не даш тај сан јер сном је чуваш у јави!

Кад је сањаш - волиш је неизмерно и никада помислити нећеш да смо “одавно изгубили све”, јер чему онда трајање ни у чему?!

За шта се толико приљежно “бориш” ако је пучина пуста а небо пало..? Јел се то Србија свела на напрстак чаушке власти и голу лаж коју ваља бранити до последње истине?!

Јасне су ми твоје бесане ноћи, Александре Вучићу, како уснити кад си призвао кошмар, но само је твој и немој га ни случајно подметати Србији као сан!

Једино што се може добити ни из чега, како велиш - јесте ви, презрени политикантски харлекини, настали од мрака у којем једино постојите!

Ваш мрак није наша ноћ и не помишљај да позовеш народ за јатака који ће посведочити да сте заједно пробдели мрак чекајући свануће у којем ће се твој кошмар разрезати на свакодневицу, свакоме једнако јада…

Ништа ми одавно изгубли нисмо већ си продао и издао, али свануће…

Не усуђуј се да нас причешћујеш бедом и јауком!

Не усуђуј се да нас исповедаш издајом!

Не усуђуј се да нас покрштаваш кошмаром!

Не усуђуј се да помислиш како ти кличу јер те воле - страхом владаш својим јаловиштем несанице, али то није Србија већ оно што би ти желео да јесте, рите у које се трудиш да је огрнеш убеђујући је да буде захвална на ђубрету неких “добрих људи” који су јој

најваљаније отпатке оставили крај контејнера…

Издао си и продао, ништа Србија изгубила није осим година твојих лажи и обмана, но шта су године наспрам векова?

Векове ти не дамо, Вучићу, не пружај руке к њима - немаш ти довољно мрака колико ми ноћи у којима сањамо Србију!

Када је сањаш - не даш је никоме, ни корака, ни откоса, ни капи из ведра с којег се умиваш Дунавом, Дрином, Савом, Моравом, Ибром, Ситницом, Бистрицом, Дримом…

Но, шта ти о сну знаш?! Сан је благослов праведника, починак - литургијско одмориште душе а душа сва ткана од Србије у сну за Србију у јави…

Јасне су ми твоје бесане ноћи, Александре Вучићу, и знам да би дао све за мало сна, али призвао су кошмар па би сад ни из чега да приграбиш нешто а како год заахватиш - ухватиш себе за руку…

(Михаило Меденица)

Видети још:

Александар Вучић након сусрета с Хашимом Тачијем: Ми смо све одавно изгубили, али смо барем обезбедили мир за наш народ – морамо да извучемо нешто ни из чега